

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права, 2016. Овој превод е направен со поддршка на Специјалниот фонд за човекови права на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Тој не го обврзува Судот. За дополнителни информации погледнете ја целосната информација во врска со авторско право на крајот од овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2016. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2016. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка од судската пракса на Судот бр. 186

јуни 2015 год.

Делфи АС против Естонија [ГСС] - 64569/09

Пресуда 16.6.2015 [ГСС]

Член 10

Член 10-1

Слобода за пренесување на информации

Доделувањето на обесштетување против информативен интернет портал заради навредливи коментари објавени на неговата веб страница од анонимни трети лица: *нема повреда*

Факти - Компанијата-жалител била сопственик на еден од најголемите информативни интернет портали во Естонија. Во 2006 година после објавувањето на напис на порталот на жалителот за компанијата за транспорт со траект, под самиот напис биле поставени бројни коментари со лични закани и навредлив јазик упатени против сопственикот на компанијата за транспорт со траект. Постапки за клевета биле иницирани против компанијата-жалител, на која на крајот ѝ било наложено да плати отштета во износ од 320 евра.

Во пресуда од 10 октомври 2013 г. (види Информативна белешка бр. 167), Судскиот совет на Судот едногласно утврдил дека немало повреда на членот 10.

На 17 февруари 2014 г. случајот бил упатен на Големиот судски совет на барање на компанијата-жалител.

Право – Членот 10: Ова беше прв случај во кој Судот мораше да разглед жалба во врска со активност на изразување на интернет генерирана од корисник. Препознавајќи ги важните бенефиции кои можат да се извлечат од интернетот во остварувањето на слободата на изразување, Судот повторува дека одговорноста за клевета или други видови на незаконски говор мора во принцип да се задржи и да претставува делотворен правен лек за повреди на личните права. Исто така Судот забележа дека во овој случај оспорените коментари претставувале говор на омраза и директно поттикнување на насилство, дека информативниот портал на компанијата-жалител бил еден од најголемите интернет медиуми во земјата и дека постоела загриженост кај јавноста за контроверзната природа на коментарите што ги привлекувал. Затоа опсегот на испитувањето на случајот бил ограничен на

проценката на „обврските и одговорностите“ на информативните интернет портали, во контекст на членот 10 § 2, кога тие заради економски цели обезбедувале платформа за коментари генерирани од корисниците за претходно објавена содржина и некои од корисниците јасно се впуштиле во незаконски форми на говор.

Најпрво, Судот беше задоволен дека домашните правни инструменти направиле да е предвидливо дека медиум кој има информативен интернет портал за економски цели во принцип ќе може да се смета за одговорен согласно домашното право за ставање на очигледно незаконски коментари на неговиот информативен портал. Како професионална издавачка куќа, компанијата-жалител всушност била во позиција да ги процени ризиците поврзани со своите активности и мора да можела да ги предвиди правните околности како резултат на истите. Затоа, попречувањето во прашање било „пропишано со закон“ во рамките на значењето на членот 10 од Конвенцијата.

Што се однесува до потребата да се попречи слободата за пренесување на информации на компанијата-жалител, Судот особена тежина и придаде на професионалната и комерцијалната природа на информативниот портал на жалителот, и на фактот дека имал економски интерес во поставувањето на коментари. Исто така само компанијата-жалител имал технички средства да ги измени или избриши коментарите што биле објавени на информативниот портал. Во овој контекст, инволвираноста на компанијата-жалител во објавувањето на коментарите за нејзините написи на порталот ја надминала таа на пасивен и чисто технички провајдер на услуга.

Во однос на тоа дали одговорноста на самите автори на коментарите може да послужи како алтернатива на одговорноста на информативниот интернет портал, Судот потсети дека анонимноста на интернет, иако претставува важна вредност, морала да биде избалансирана наспроти другите права и интереси. При доаѓањето до овој заклучок, тој беше свесен за интересот на корисниците на интернет да не го обелоденат својот идентитет, но исто така посочи и на некои од многуте негативни ефекти на неограниченото ширење на информации на интернет. Во врска со ова, Судот упати на пресуда во која Судот на правдата на Европската унија одлучил дека основните права на поединецот, по правило, ги надминуваат економските интереси на операторите на пребарувачи и интересите на други интернет корисници. Исто така, интернетот дозволувал различни степени на анонимност, каде провајдерите по некогаш се единствените коишто се способни да ги идентификуваат корисниците на интернет кои сакаат да останат анонимни во однос на јавноста. Во овој случај, несигурната делотворност на мерките што дозволуваат утврдување на идентитетот на авторите на коментарите, проследени со недостаток на инструменти воспоставени од страна на интернет порталот со став да ѝ се овозможи на жртвата на говор на омраза ефективно да поднесе жалба против авторите на коментарите, поддржани од гледиштето на домашните судови дека оштетеното лице морало да има избор дали ќе поднесе жалба против компанијата-жалител или авторите на коментарите.

Што се однесува до мерките преземени од компанијата-жалител за справување со објавувањето на незаконски коментари на својот портал, обврската за големите информативни портали да преземат делотворни мерки за да се ограничи ширењето на говор на омраза и говор што поттикнува насилство не може да се изедначи со „приватна цензура“. Всушност способноста на потенцијалната жртва на говор на омраза континуирано да го следи интернетот е поограничена од способноста на голем комерцијален информативен интернет портал да спречи или брзо да отстрани незаконски коментари. Без разлика на одредени механизми за справување со коментарите кои достигнуваат ниво на говор на омраза или говор што поттикнува насилство кои всушност постојат на веб страницата на компанијата-жалител, а кои во многу случаи можат да послужат како соодветна алатка за балансирање на

правата и интересите на сите инволвирани, тие биле недоволни во дадените околности на случајот, со оглед дека незаконските коментари останале на веб страницата шест недели.

Конечно, казната од 320 евра што била изречена против компанијата-жалител во никој случај не можела да се смета за несразмерна за повредата утврдена од домашните судови. Исто така не се чини дека компанијата-жалител морала да го смени својот бизнис модел како резултат на домашните судски постапки. Следи од горенаведеното дека тоа што домашните судови ја сметале за одговорна компанијата-жалител се засновало на релевантни и доволни основи и не претставувало несразмерно ограничување на неговото право на слобода на изразување.

Заклучок: нема повреда (петнаесет гласа наспроти два).

(Види исто така *Krone Verlag GmbH & Co. KG v. Austria* (no. 4), 72331/01, 9 November 2006; *K.U. v. Finland*, 2872/02, 2 December 2008, Information Note 114; *Ahmet Yildirim v. Turkey*, 3111/10, 18 December 2012, Information Note 158; види исто така Factsheet on Hate Speech)

© Совет на Европа / Европски суд за човекови права
Ова резиме на Регистратурата не го обврзува Судот.

Кликнете овде за информативни белешки од судската пракса

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права, 2016.

Службени јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е направен со поддршка на Специјалниот фонд за човекови права на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Тој не го обврзува Судот, ниту пак Судот презема некаква одговорност за квалитетот на истиот. Може да се преземе од HUDOC базата на судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од секоја друга база на податоци со која Судот го споделил. Може да се прават копии за некомерцијални цели под услов да се цитира полниот наслов на случајот, заедно со горенаведениот знак за авторско право и упатувањето на Специјалниот фонд за човекови права. Доколку се планира некој дел од овој превод да се користи за комерцијални цели, ве молиме обратете се на publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2016.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2016.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.